

Alerg printre străini

Bianca Alexandra Biziiac

E noapte, iar eu mă pierd pe străzi cunoscute,
Printre oameni străini cu priviri pierdute.
Fug de propriile gânduri, iluzii și amintiri,
De conversații inutile, sacrificii, dezamăgiri.

Cu pași grăbiți mă afund în întuneric
Încercând să fac abstracție de subconștientul isteric.
Fiecare expirație doare, fiecare gând mă obosește.
Nici frumusețea lunii pline nu mă încălzește.

Motive ascunse printre clădiri învechite,
Reproșuri aruncate chiar dacă-s negândite.
Pe toate încerc să le las în urma mea
Dar ele vor să ne jucăm de-a v-ați ascunselea.

Relații eșuate, călcate în picioare
Mi-au ținut mult timp sufletul în închisoare.
Am încercat să evadesc și am țipat cât am putut.
Nimeni nu m-a auzit, n-a observat c-am dispărut.

Secrete păstrare sub lacăt, de care știm numai noi.
Sentimente de iubire adevărată, aruncate la gunoi.
Speranțe pierdute, dorințe uitate printre rafturi,
Toate mi-au ținut sufletul în lanțuri.

Iar acum alerg printre oameni și ziduri
Ținând strâns în mână un pachet de chibrituri.
Vreau să dau foc la tot ce am lăsat în trecut.
Vreau să fiu un suflet liber, nu un deținut.

Sunt sătulă de măști, drame și minciuni.
Am fost un simplu pion înconjurat de nebuni.
Și chiar dacă multe lucruri au rămas nespuse,
Sentimentele urâte le las deoparte. Trebuie distruse.

Mă opresc din alergat doar pentru a-mi trage suflarea
Și observ cum orașul își pierde culoarea.
Ploaia tocmai a început și îl spală de păcat,
Toți s-au izolat în case și-acum pare abandonat.

Doar eu am rămas pe stradă, sprijinind ușa unui magazin.
E mai ușor să suferi în ploaie, fără să fii privit de ochi străini.
Și admir priveliștea dezolantă, trăgând cu patos dintr-o țigară,

Așteptând ca cineva mai puternic să ia de pe umeri a mea povară.

Și dacă asta nu se întâmplă, să-mi ia ploaia regretul
Că n-am făcut ce trebuia atunci când a fost momentul.
Și m-am ascuns printre detaliile situațiilor mai grele,
Punându-mi adevărurile între ghilimele.

De atunci mi-am pierdut încrederea în oameni și iubire
Fiindcă toate astea conduc la prăbușire.
Doar timpul te ajută să te ridici de la pământ
Pentru a-ți construi singur un fericit deznodământ.

Și acum, în stradă, am realizat ceva.
Nu poți rămâne în trecut, oricât ai vrea.
Nu poți rămâne blocat în amintiri și viziuni,
Când vezi că prezentul îți scoate în cale minuni.

Oameni noi și draguți ce vor să te cunoască mai bine...
Dar evoluția lucrurilor depinde doar de tine.
Preferi să ignori frumusețea prezentului, adâncindu-te în trecut?
Gândindu-te la suferință, tristețe și ce n-ai făcut?

Sau să profiți de tot ce îți iese în cale:
Prietenii noi, planuri mărețe, iubiri reale...
Speranțe renăscute, sărutări furate,
Schimburi de zâmbete sau chiar gânduri cenzurate.

Întotdeauna apare curcubeul după o furtună
Și îl poți zări, chiar dacă nu te afli în cea mai înaltă tribună.
Esential e să îl primești în a ta viață,
Cu toate că picăturile reci de ploaie de tine încă se-agață.